

nisterens Udtalelser. Jeg beklager, at Professoraterne ere skaarne bort i det Omfang, som det er sket, og jeg beklager, at Begyndelseslønningen ikke er sat til 4000 Kr. Thi det vil jeg tillade mig at fremhæve, at jeg paa alle Stadier af Forhandlingen har gjort gældende, at 4,000 Kr. efter min Opfattelse var en Begyndelseslønning, som man ifølge Professorstillingens Betjødning, de Arbejder, den udfræver, og de Udgifter, den medfører, ligesom til det altid stigende og voksende litterære Apparat, med Billighed kan kræve, og jeg vilde derfor ønske, at det Beløb var naaet. Saa vilde jeg, ligesom den ærede sidste Taler, have kunnet saa mig til No med Lovforslaget, saaledes som det foreligger, thi saa er paa det Hovedpunkt: Begyndelseslønningen, mine Ønsker tilfredsstillende. At det ikke er sket, kan jeg ikke andet end i høj Grad beklage. I øvrigt skal jeg kun tage den højtærede Ministers Grunde til Efterretning. Det er jo noget, som der ikke er Anledning til paa dette Punkt at debattere. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at foruden andre Sammenligninger er der ogsaa Grund til at anfille Sammenligning med andre Embedslønninger, for saa vidt som det jo dog helst maa være saaledes, at Universitetets Lærerstillinger ikke blot ere rene Gennemgangsled, som man skynder sig bort fra, naar Hensyn til Familien medfører, at der eventuelt maa søges større Indtægter; derfor maa ogsaa Slutningslønningen være en saadan, at Gerningen kan blive en Livsstilling. Det Hensyn vil jeg blot tillade mig at gøre opmærksom paa, det medfører ganske naturligt, at der maa tages et vist Hensyn dertil ved Slutningsansættelsen, men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg skal ikke drøfte Enkeltheder, men kun sige, at jeg beklager, at Begyndelseslønningen ikke er sat til 4000 Kr. Det er det Ønske, som jeg paa alle Stadier har tilladt mig at fremsætte, men som det ikke er lykkedes at gennemføre. Jeg tvivler selvfølgelig ikke om, at den højtærede Minister, hvis varme Interesser for Universitetet jo ingen kan paaståne mere end jeg, ogsaa fra sin Side har gjort det bedste for at sætte det igennem denne Gang, og for saa vidt er det jo kun beklageligt, at de gode Bestræbelser ikke have ført til et Resultat. Men naar der er noget, der skal forløse hermed, saa er det jo den Holdning, som fra Oppositionens Side er udvist over for dette Lovforslag. Saa bestedne, som de Fremstridte ere, som det byder, saa har man jo mødt det med den mest haardnakkede Modstand, en for mig aldeles ubegribelig Modstand, og jeg vil nok sige, at det Stand-

punkt, som Oppositionen i saa Henseende har indtaget, bevirker, at man bliver ulige blidere stemt, og man faar en stærk Tilbøjelighed til at føle Tåknemlighed for de Fremstridte, som bydes, end man under en anden Holdning fra Oppositionens Side ganske vist vilde have været tilbøjelig til. Og saa kommer jo dertil, at den højtærede Kultusminister havde adskillige Trøstegrunde at henvise til, for det første Finansudvalget, som jo dog gennem den forløbne Aarrække havde vist sin Interesse for at sørge Universitetets Lærerefræster. Saa det er jo ganske vist, at Universitetet har Grund til at paaståne den Belvilje, der fra Finansudvalget er vist, og der, som jeg haaber, ogsaa i Fremtiden vil blive Universitetet til Del, om end det jo ikke kan oversees, at det er mindre heldige Forhold, hvorunder for saa vidt Spørgsmaalet opkommer, fordi Spørgsmaalet om ny Professorater tillige bliver Spørgsmaalet om ny Professorer, og for saa vidt kommer jo personlige Spørgsmaal med, hvad der under de givne Forhold ganske vist ikke er heldigt. Tilgesees haaber jeg, at Belviljen vil vise sig over for de ekstraordinære Professorer, som jo ganske vist ere uheldigt stillede, for saa vidt som de jo falde uden for de normerede Klasser, saaledes f. Eks. Professorerne i Geografi, som jo efter en saa lang Tjenestetid har en uforholdsmæssig ringe Løn. Men det er altsaa kun Forhaabninger om Fremtiden; jeg glæder mig ved, at den højtærede Minister dog derved har kunnet yde os nogen Trøst, fordi vi ikke kunne være tilfredse med det foreliggende Lovforslag. Men jeg haaber saa ogsaa, at disse gode Forventninger maa gaa i Opsyldelse. Er dette det første Trin, vil jeg haabe, at den højtærede Minister, ligesom han har haft Held til at naa dette, ogsaa ved Lejlighed vil have Held til at gaa videre paa denne Bane.

Det. Hansen: Det høje Ting har nu hørt 3 Medlemmer, derunder den ærede Kultusminister, udtale deres Misforståelse i og for sig med Hensyn til det Lovforslag, her foreligger, de trøste sig dog med Haabet om Fremtiden, det er kun et Skridt paa en Bane, ad hvilken man kan komme videre. I Aar har man tjent de 400 Kr., en anden Gang vil man vel saa nok komme videre. Jeg tror ikke, at dette Haab vil komme til at gaa i Opsyldelse i en nær Fremtid, fordi det forholder sig fuldstændig rigtigt, som den sidste ærede Taler (Mazén) dvælede ved, at Forholdet er jo saa abnormt, navnlig Lovningsmagtens Forhold til Universitetet og det Ministerium, hvorunder det forterer, og